

Sunnuntai 10.7.2016
Aamuseurat klo 8.00
Laura Maria Latikka

Puhuja ajatteli Stadia ja lähti liikkeelle sieltä. Omat ajatukseni kahden maan kansalaisuuteen liittyen liikkuvat aivan toiseen suuntaan. Olen työskennellyt pitkään pappina Hyvinkäällä, jossa on paljon karjalaisia sukuja, ja lukemattomat omaiset ovat kertoneet keskustellessamme ennen perheenjäsenen hautajaisia, että vainaja oli Karjalasta. Omaisten kertomista asioista tämä oli usein ensimmäinen ja tärkein. Karjalassa olivat läheisen poismenneen juuret ja hänen sielunmaisemansa. Sinne hän kaipasi takaisin.

Tunsin parhaiten yhden karjalaisen, Martan, johon tutustuin opiskellessani ulkomailla. Martta oli lähtenyt evakkoon kaksi kertaa, toisen kerran pieni vauva sylissänsä. Lapsi jäi Martan ainoaksi, ja kun hän kasvoi aikuiseksi, hän muutti ulkomaille. Kun Martta oli jäänyt leskeksi ja täyttänyt 75 vuotta, hän muutti pois Suomesta, poikansa luo maahan, jonka kieltä ei osannut. Ei hän tosin osannut muitakaan vieraita kieliä eikä ollut aiemmin matkustellut.

Martalla oli kovin paljon ikävöitävää. Suomessa hänellä oli ikävä poikaansa. Poikansa luona hänellä oli ikävä Suomeen. Kummassakin maassa hänellä oli ikävä miestänsä, joka oli kuollut, ja hänellä ikävä kotiin Karjalaan.

Minulla ja Martalla oli ikäeroa 55 vuotta, mutta viihdyimme yhdessä. Katsoimme vanhoja suomalaisia elokuvia, veisasimme virsiä ja leivoimme karjalanpiirakoita. Sitten minä muutin takaisin Suomeen ja muutamia vuosia myöhemmin kuulin myös Martan päässeen muuttamaan takaisin. Seuraava, mitä kuulin, oli että Martan poika oli kuollut. Martalla oli entistä enemmän ikävöitävää ja entistä enemmän surua. Hän sanoi usein, että olisi halunnut jo lähteä, mutta vasta lähes satavuotiaana hän vihdoinkin pääsi itse pois, rakkaittensa luo ja Kristuksen luo.

Ihmisellä, joka on muuttanut toiseen maahan, on ikävä kotimaataan. Vanhassa kotimaassaan hän voi ikävöidä uuteen kotimaahansa, sinne missä koti ja elämä nyt ovat. Kun itse asuin toisessa maassa, minulla oli ikävä kotiin sekä siellä ollessani että käydessäni Suomessa. Samalla koin kummassakin maassa vierautta. Katsoin molempia maita hieman ulkopuolisen silmin.

Ehkä kaikki, jotka ovat muuttaneet toiseen maahan, eivät koe vierautta, mutta itse koin. Ehkä kaikki eivät koe ikävää. En voi puhua kaikkien puolesta, puhun omista kokemuksistani. Olen kokenut kuin ne, jotka pakenivat Egyptiin tai siirrettiin Babyloniaan. Ne, jotka virtojen varsilla Babyloniassa istuivat ja itkivät, kun muistivat Siionia. Siionin virsien nimihän viittaa psalmiin, jossa kotimaataan kaipaavien israelilaisten käskettiin veisata Siionin virsiä, näin vanhan raamatunsuomennoksen mukaan. Taivaan kotia kaipaavat heränneet samastuivat heidän kaipaukseensa, ja heidän virsikirjansa nimeksi tuli Siionin virret.

Ikävän ja vierauden kokemusta on tällä hetkellä meidän ympärillämme valtavasti. Ehkä emme sitä näe emmekä kuule, mutta sitä on: ikävän ja vierauden kokemusta. Kaikilla niillä lähimmäisillä, jotka ovat tulleet Suomeen jostakin muualta, on jossakin kaukana rakkaita paikkoja ja rakkaita ihmisiä. Kaikilla muualta tulleilla, joita on naapureinamme tai koulu- tai työtovereinamme, on jossakin rakkaita paikkoja ja rakkaita ihmisiä. Vanhat kotiseudut saattavat olla tuhottuja ja läheiset ihmiset kuolleita tai kadonneita. Kaikille tänne tulleille Suomi on outo. Tottuminen ja oppiminen vievät aikansa. Me täällä ennestään asuvat voimme joko helpottaa tai pahentaa toisten ikävän ja vierauden tunteita. Taivaan kansalaisina kansalaisvelvollisuutemme on ottaa vastaan, toivottaa tervetulleeksi, rakentaa yhteyttä ja ystävyyttä, auttaa ja palvella.

Toinen kotimaa voi tulla todella toiseksi kotimaaksi, jos siellä löytää paikkansa. Tutustuu ihmisiin, tulee jäseneksi erilaisissa yhteisöissä ja saa tehdä työtä. Toisesta kotimaasta voi tulla rakas ja oma. Niinhän mekin taivaan kansalaisina rakastamme tätä maailmaa, jossa nyt elämme, tämä on toinen kotimaamme. Me rakastamme tämän maailman kauneutta ja hyvyyttä, ja me teemme työtä tämän maan ja maailman hyväksi. Ikävä taivaaseen on jossakin taka-alalla. Se, että olemme taivaan kansalaisia, ei ehkä mielessämme

niinkään ole ikävää taivaaseen. Olemme taivaan kansalaisia, mutta myös koemme kodiksemme tämän maan. Ainakin minulle taivaan kansalaisuus on enemmän luottamusta siihen, että olen yhdessä muiden kanssa taivaan valtakunnan asialla — armon asialla, niin kuin me täällä Vantaalla sanomme — ja toivoa siitä, että olemme yhdessä matkalla kohti taivaan iloa.

Toivossa on sitä ikävää kuitenkin mukana. Ikävä on hyvä tunne, se on tunne, joka kertoo, mikä minulle on tärkeää ja rakasta. Jumala on minulle rakas ja taivas on minulle tärkeä, ja siksi minulla on paitsi luottamusta ja toivoa, myös ikävä.